

ת"פ 26127/02/19 - מדינת ישראל נגד גז יגל חברה לשיווק והפצת גז (1996) בע"מ, שלמה אביטן, אחמד עבד אל רחמן, מוסטפה עבד אל רחמן - עניינו הסתיים

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 26127-02-19 מדינת ישראל נ' גז יגל חברה לשיווק והפצת גז (1996) בע"מ ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד סגן הנשיא ירון מינטקביץ
מאשימה מדינת ישראל ע"י עו"ד נדב גדליהו
נגד
נאשמים
1. גז יגל חברה לשיווק והפצת גז (1996) בע"מ
2. שלמה אביטן
3. אחמד עבד אל רחמן ע"י עו"ד בני קמפנר וקרן שאבי
4. מוסטפה עבד אל רחמן - עניינו הסתיים

החלטה - נאשמים מס' 1-3

לפני בקשת נאשמים מס' 1-3 לביטול כתב האישום.

רקע

נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות על חוק הגז (בטיחות ורישוי), התשמ"ט-1989 (להלן - **חוק הגז**), על תקנות הגז (בטיחות ורישוי) (רישוי העוסקים בעבודות גפ"מ), התשס"ו-2006 (להלן - **תקנות הגז**) וכן על חוק הפיקוח על מצרכים ושירותים, התשי"ח-1957 (להלן - **חוק הפיקוח**) ועל צו הפיקוח על מצרכים ושירותים (הבטחת ההספקה של גפ"מ), התשמ"ט-1989 (להלן - **צו הפיקוח**).

הנאשם 2 הוא מנהלה של חברה להספקת גז (להלן - **החברה**), היא נאשמת 1, והנאשם 3 עבד בחברה כנהג משאית וכטכנאי גז.

כתב האישום מחזיק שני אישומים (בתחילה כתב האישום כלל שלושה אישומים וביום 19.6.19 חזרה בה המאשימה מהאישום השני). על פי עובדות האישום הראשון, בין החודשים ינואר-אוגוסט 2017 סיפק הנאשם 3, גז ל-18 לקוחות באזור מבשרת ציון, מבלי שביצע בדיקות תקינות בבית הלקוח והכל בידיעת נאשם 2 ובניגוד להוראות הדין. על פי האישום השני (השלישי בכתב האישום), ביום 7.1.18 סיפק נאשם מס' 3 גז ללקוח במבשרת ציון חרף הימצאות הלקוח בסטטוס של "איסור אספקת גז ללקוח" והכל בידיעת נאשם 2 ובניגוד לדין.

טענות הצדדים

עמוד 1

ב"כ נאשמים 1-3 טוענים כי כתב האישום הוגש בחוסר סמכות. על פי הנטען, המעשים המיוחסים לנאשמים אמורים להקים עבירה של אי ביצוע בדיקה תקנית, עבירה על סעיף 14(5) לחוק הגז, שהיא עבירה מנהלית. לפיכך נטען, כי היה על המאשימה לנקוט נגדם בהליך מנהלי, ולא להגיש נגדם כתב אישום ולמצער היה על המאשימה לנמק מדוע פנתה לאפיק הפלילי. עוד נטען, כי לנאשמים לא נערך שימוע בטרם הגשת כתב האישום ונאשם מס' 2 כלל לא נחקר. לאור אלה, מבקשים הנאשמים כי כתב האישום יבוטל.

המאשימה השיבה, כי הנאשמים מואשמים במספר עבירות ולא רק בעבירה של אי ביצוע בדיקה תקנית. עוד נטען, כי בעוד שסעיף 14(5) לחוק הגז מטיל חובה על ספק הגז לבצע בדיקת תקינות הרי שתקנה 10(א) לתקנות הגז, היא הוראת החיקוק המופיעה בכתב האישום, קובעת את החובה לבדיקת תקינות על המתקן ולא בכדי בחרה המאשימה להשתמש בהוראת חיקוק זו. הואיל ותקנה 10(א) לא נקבעה כעבירה מנהלית לא היה מקום להעביר את העניין לאפיק מנהלי. זאת ועוד, גם לו היה מדובר בעבירה מנהלית הרי שנסיבות המקרה, על ריבוי העבירות שבו, ממילא היה מוגש כתב אישום. לעניין הטענה כי נאשם מס' 2 כלל לא נחקר, השיבה המאשימה כי הנאשם נחקר ואף צוינו תאריכי חקירה.

דין

לאחר שנתתי דעתי לעמדות הצדדים, מצאתי כי דין הבקשה להידחות.

לא מצאתי ממש בטענה, כי המאשימה ייחסה לנאשמים הוראת החיקוק שגויה. עובדות האישום מקימות לכאורה את הוראות החיקוק המיוחסות לנאשמים. כאשר מעשיו של נאשם יכולים להקים הוראות חיקוק שונות, לתביעה שיקול דעת נרחב בשאלה אילו הוראות חיקוק יש לייחס לו, ואין חובה על המאשימה לבחור דווקא בהוראת החיקוק המקלה יותר, או זו שמאפשרת נקיטה בהליך מנהלי. ר' למשל בג"צ 7195/08 **אשרף אבו רחמה נ' תא"ל אביחי מנדלבליט הפרקליט הצבאי** (24.6.13):

כלל יסוד בהכנת כתב אישום הוא כי מבין חלופות אפשריות של סעיפי עבירות, על התביעה לבחור באופציה הנורמטיבית-עונשית ההולמת ביותר את טיבו של הארוע הפלילי, כפי שהוא מתואר בפרשת העובדות בכתב האישום. וכך, פרשת עובדות המתארת ארוע חמור ביותר, המגולמת בסעיף אשמה המבטא נורמה פלילית מתונה וקלה, עשויה להצביע על חוסר מיתאם בין העובדות לבין סעיף האשמה, העלול להגיע כדי פגם מהותי בכתב האישום. מקום שמצויה נורמה פלילית חלופית ההולמת יותר את מערכת העובדות, המבטאת ביתר התאמה את מהות מעשה ההפרה הנטען, יש לבחור בה. חוסר מיתאם מהותי כזה בין מערכת העובדות לבין סוג העבירה בו הואשם הנאשם עשוי, בנסיבות מסוימות, קיצוניות במהותן, להצדיק התערבות שיפוטית לתיקון הליקוי.

מאחר והן סעיף 14(5) לחוק הגז והן תקנה 10(א) לתקנות הגז עוסקות בהטלת החובה לביצוע בדיקת תקינות לא ניתן לקבוע כי המאשימה שגתה בבחירת הוראת החיקוק המתאימה, בוודאי שלא ניתן לקבוע כי שגתה באופן קיצוני המצדיק התערבות שיפוטית בשיקול דעתה.

על כך אוסיף, כי גם לו היתה המאשימה מייחסת לנאשמים עבירה על סעיף 14(5) לחוק הגז, עדיין לא היה בכך כדי למנוע ממנה לנקוט בהליך הפלילי, אלא רק מקים חובת הנמקה (אשר מטעוני ב"כ המאשימה עולה כי המאשימה עמדה בה).

לא מצאתי ממש גם בטענה כי לא נערך לנאשמים שימוע, שהרי אין כל חובה לערוך שימוע בטרם הגשת אישום. ככל

שהכוונה היא לכך שלא נשלח מכתב ידוע, הרי שלא היתה חובה גם לכך, שכן יוחסה לנאשמים עבירה מסוג עוון. אוסיף על כך, כי גם לו היתה חובה לשלוח מכתב ידוע, אין הפרתה מביאה לביטולו של האישום. ר' למשל ע"פ 1053/13, היכל נ' מדינת ישראל.

לאור כל אלה דוחה הבקשה.

דיון לפני ביום 14.11.19, 11:30.

ניתנה היום, ט' חשוון תש"פ, 07 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.